

Η καταληκτική τοποθέτηση της μειοψηφίας στην 5η Συνδιάσκεψη από τον σύντροφο **Γιάννη Σηφακάκη**

Φτάνουμε στο τέλος της Συνδιάσκεψης και χρειάζεται να πάρουμε κρίσιμες αποφάσεις. Αποφάσεις για το αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα είναι πολιτικό στήριγμα στον κόσμο που παλεύει ενάντια στην κυβέρνηση της ΝΔ και το σύστημα και ψάχνει εναλλακτική πέρα από την αριστερά του κοινοβουλευτικού δρόμου. Και αποφάσεις για το πώς θα γίνει αυτό, αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πάρει πρωτοβουλίες για να μπορέσει να απευθυνθεί, να ενώσει, να συγκροτήσει όλο αυτό το ρεύμα των αγωνιστών και των αγωνιστριών ή θα μείνει στην γωνία.

Όσον αφορά στο πρώτο ζήτημα οι δυνατότητες είναι εδώ και ξεκινάνε από το πώς είναι η κατάσταση. Η κρίση της κυρίαρχης τάξης και του καπιταλισμού στην Ελλάδα και διεθνώς είναι τεράστια. Ο αντίπαλός μας είναι πιο αδύνατος με τα δικά του προβλήματα της πολύπλευρης κρίσης που αναλύουμε και συζητάμε, αλλά και με ένα πολύ χαρακτηριστικό στοιχείο: ότι η πολιτική αστάθεια και κρίση υπάρχουν γιατί υπάρχει πάνω απ' όλα μια εργατική αντίσταση που παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις από ποτέ. Αυτό είναι το υπόβαθρο για τις δυνατότητες.

Το βλέπουμε παντού. Στην Ελλάδα φτάνουμε σήμερα η κυβέρνηση Μητσοτάκη -που το 2019 πολλοί εκτιμούσαν ότι θα τα ισοπέδωνε όλα κι ο κόσμος θα γινόταν ανθρώπινη σκόνη γιατί με το ΣΥΡΙΖΑ είχε κάτσει στον καναπέ του- να γνωρίζει, όχι απλά πολιτική χρεωκοπία, αλλά ήττες. Ήττες στο εργατικό κίνημα και τη νεολαία. Ήττες ιδεολογικές γιατί η Αριστερά, αντί για σύντομη παρένθεση, δυναμώνει -και πολύ περισσότερο δυναμώνει η επαναστατική αριστερά. Με τον κόσμο, που μπορεί να είχε ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ το 2015, να έχει κάνει τεράστια πολιτικά προχωρήματα και να πηγαίνει τώρα πλειοψηφικά στις εκλογές με πολύ λιγότερες αυταπάτες. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Είναι γιατί έχει δώσει μάχες, έχει την εμπειρία της αριστεράς που έλεγε ότι θα τα αλλάξει όλα από τα πάνω και την εμπειρία πως ό,τι έχει καταφέρει το έχει καταφέρει ο ίδιος παλεύοντας από τα κάτω.

Το σχέδιο πολιτικής απόφασης της πλειοψηφίας που λέει ότι «δεν έχουν υπάρξει ακόμα οι μαζικοί πολιτικοποιημένοι αγώνες που θα θέσουν έμπρακτα θέμα ανατροπής της κυβέρνησης και της πολιτικής της», αναιρεί αυτή την εικόνα. Και γιατί την αναιρεί; Επειδή υπάρχουν οι δεκάδες χιλιάδες που πηγαίνουν στην Κλαυθμώνος με τα συνδικάτα κι όχι στα Χαυτεία. Υποτιμάει με αυτό τον τρόπο τον κόσμο που παλεύει και το να είσαι στήριγμά του ή το καταλαβαίνεις και είσαι εκεί και προχωράς μαζί του ή αλλιώς μένεις στα μισά του δρόμου.

Αυτή η διαφορετική αντιμετώπιση εκφράζεται και πολιτικά. Ή συμφωνούμε ότι μέσα από αυτούς τους αγώνες έχει δημιουργηθεί ένα πλατύ ρεύμα αγωνιστών που κοιτάνε πέρα από τη ρεφορμιστική αριστερά, πέρα από την προοδευτική κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και σε μεγάλο βαθμό πέρα από το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ25 ή αλλιώς η προτεραιότητα είναι ο φόβος ότι είμαστε μπροστά σε ένα 2015 ξανά που μαζικά ο κόσμος θα πάει προς τα εκεί κι εμείς πρέπει να περιχαρακωθούμε. Ή υπάρχει ο κόσμος που κάνει βήματα σπάζοντας από τις ρεφορμιστικές αυταπάτες και πρέπει να είμαστε μαζί του για να προχωρήσουμε ή φοβόμαστε ότι έχει τις ρεφορμιστικές αυταπάτες και αν του σηκώσουμε τείχη πολιτικά οριοθετούμενοι με σχεταριστικό τρόπο θα κερδίσουμε.

Η λάθος ανάγνωση υπάρχει και για την κατάσταση διεθνώς. Τι υπάρχει στη Λατινική Αμερική; Ένα ροζ κύμα, μια παλίρροια ρεφορμιστική. Ο κόσμος που σταματάει πραξικοπήματα στη Βραζιλία, ταυτίζεται με το Λούλα. Ο κόσμος που απεργεί στη Γαλλία, ταυτίζεται με το Μελανσόν. Χρειάζεται να επιμένουμε κόντρα σε αυτά, γιατί είναι μια λάθος ανάγνωση των δυνατοτήτων, έστω κι αν στα λόγια μοιάζει ότι όλοι λένε ότι το κίνημα προχωράει.

Η δυνατότητα να συγκροτηθεί αντικαπιταλιστική αριστερά δυνατή, στήριγμα στον κόσμο που παλεύει, θα έρθει αυτόματα και αυθόρμητα; Όχι λέμε από τη μεριά μας. Θα χρειαστούν

πρωτοβουλίες. Πρώτον μέσα στο κίνημα και τους αγώνες. Έχουμε μπροστά μας να τσακίσουμε τη ΝΔ κι άρα θα χρειαστούν πρωτοβουλίες για να κλιμακώσουμε τις απεργίες προεκλογικά, κόντρα στις ρεφορμιστικές ηγεσίες που λένε «τώρα κλείστε τους αγώνες και περιμένετε να έρθει η ώρα της κάλπης». Έχουμε παραδείγματα, αναφέρθηκαν. Το Συντονιστικό Νοσοκομείων είναι ΤΟ παράδειγμα γιατί τα νοσοκομεία είναι στην πρώτη γραμμή. Και όχι μόνο. Και οι εργάτες και εργάτριες στην Τέχνη και μια σειρά κλάδοι, χώροι, αγώνες που δίνουμε τις μάχες και έχουμε να συνεχίσουμε.

Έχουμε την απεργιακή 8 Μάρτη. Ποιανού υπόθεση είναι; Είναι λάθος η τοποθέτηση ότι «δεν θα κάνουμε την προσπάθεια να διαδηλώσουμε με τα εργατικά σωματεία». Τα εργατικά σωματεία πρέπει να είναι στο κέντρο. Γιατί τι είναι το θέμα της καταπίεσης στον καπιταλισμό; Θέμα φύλου ή τάξης; Και τι πρέπει να λείη η επαναστατική αριστερά; Θα το λύσουμε ξεχωριστά από τα σωματεία και την εργατική τάξη; Εμείς λέμε ότι η εργατική τάξη που παλεύει για μισθό, μεροκάματο, προσλήψεις, μονιμοποιήσεις είναι η ίδια που παλεύει τον σεξισμό και την καταπίεση. Το δείχνουν στην πράξη οι εργάτριες στους βρεφονηπιακούς σταθμούς που λένε κάνουμε απεργία για να γίνουμε μόνιμες, για να είμαστε πολλές, για να υπάρχουν παιδικοί σταθμοί έτσι ώστε το κόστος της αναπαραγωγής και της φροντίδας των παιδιών να μην πέφτει στις πλάτες των γυναικών μέσα στην οικογένεια αλλά να είναι υπόθεση του κράτους και των δημόσιων υπηρεσιών.

Έχουμε τις 18 Μάρτη μέσα σε προεκλογική περίοδο που ξέρουμε ότι η ΝΔ παίζει το χαρτί του ρατσισμού και ευνοεί τους φασίστες. Πρέπει να δώσουμε αυτή τη μάχη. Και να μπούμε όλοι, μαζί με την ΚΕΕΡΦΑ, όπως το έκανε την περασμένη Τρίτη στα Πετράλωνα για τα δέκα χρόνια από τη δολοφονία του Σαχζάτ Λουκμάν.

Για να επιβάλουμε έτσι, απέναντι σε όποια κυβέρνηση προκύψει, την εργατική εναλλακτική, όπως λέει και το σχέδιο απόφασης που έχουμε καταθέσει. Για να ενισχύσουμε τη δυναμική των αγώνων μας, γιατί η δικαίωσή τους θα έρθει μέσα από το δυνάμωμα της ίδιας της εργατικής τάξης που με τις δικές της δυνάμεις θα επιβάλλει τις διεκδικήσεις της. Και επειδή γίνεται μεγάλη συζήτηση για το πρόγραμμα και τις διεκδικήσεις, από τη μεριά μας λέμε ότι το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα έχει ένα κέντρο. Ποιος κάνει κουμάντο. Ο εργατικός έλεγχος. Το 2009 το έλεγε το ΣΕΚ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και μπορεί να ακουγόταν σαν ένα προπαγανδιστικό αίτημα. Σήμερα το λένε οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και μια σειρά κλάδους που το κάνουν πράξη: κουμάντο θα κάνουμε εμείς.

Είναι μεγάλη πρόκληση λοιπόν να προχωρήσουμε και να στήσουμε εργατική εναλλακτική απέναντι σε όποια κυβέρνηση προκύψει. Μόνοι μας; Ή θα πάρουμε πρωτοβουλίες για να

συγκεντρώσουμε δυνάμεις στην αντικαπιταλιστική αριστερά; Οι σύντροφοι της πλειοψηφίας λένε ναι, αλλά στην πράξη λένε όχι. Γιατί στο σχέδιο απόφασης που μοιράζουν για να ψηφιστεί, δεν υπάρχει η Πρωτοβουλία που έχει ξεκινήσει στο Στούντιο. Η τοποθέτησή τους, ότι το Στούντιο έχει σοβαρές υποχωρήσεις, ότι είναι άνοιγμα σε ΣΥΡΙΖΑ και ΜΕΡΑ25, είναι προκλητική. Γιατί αγνοεί τον Παπαδάκη, την Κουτσούμπα, τον Διαβολάκη, τον Ζώτο, συντρόφισσες και συντρόφους ανένταχτες και ανένταχτους που ήταν στο Στούντιο και μας «θυμίζουν» σήμερα ότι δεν έπαψαν ποτέ να είναι στην αντικαπιταλιστική αριστερά, ότι στήσανε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ξέρουν πολύ καλά τι τους γίνεται. Αγνοεί το σχέδιο απόφασης της πλειοψηφίας τις δυνάμεις που θέλουμε να κερδίσουμε, οι οποίες λένε ήμασταν στο Στούντιο, διαφωνούμε με το να γίνουμε ουρά των ρεφορμιστικών σχεδίων, κάνουν κριτική στο ΚΚΕ και τον Βαρουφάκη. Αγνοεί τις συντρόφισσες και τους συντρόφους που μπορεί να είναι στη ΛΑΕ αλλά είπαν δημόσια στο Στούντιο ότι διαφωνούμε με την προοπτική πιθανής συνεργασίας με το Βαρουφάκη, θέλουμε συνεργασία προς τ' αριστερά με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Και ανοίγει η συζήτηση. Είναι η ΛΑΕ ρεφορμιστικό κόμμα; Όχι, είναι μια ημιτελής ρήξη με το ρεφορμισμό. Σπάσανε από ένα ρεφορμιστικό κόμμα το 2015. Τους απευθύνθηκε τότε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ για συνεργασία; Ναι και πολύ σωστά έκανε! Από τότε μέχρι σήμερα κινήθηκαν αριστερότερα ή δεξιότερα; Προφανώς αριστερότερα. Σπάσανε με τον Λαφαζάνη που κινήθηκε προς τα πατριωτικά μέτωπα. Έφτασαν μήπως να υιοθετήσουν το πρόγραμμα του ΝΑΡ ή του ΣΕΚ, ή του ΕΚΚΕ (παρότι όπως είπαν οι σύντροφοι στα εθνικά συμφωνούν); Όχι. Είναι μια ημιτελής ρήξη με το ρεφορμισμό και το θέμα είναι αν παρεμβαίνεις για να τους κερδίσεις ή όχι. Το να μην το κάνεις είναι καταστροφική αντιμετώπιση. Αν την είχαμε από τη μεριά μας όταν το ΝΑΡ έσπαγε από το ΚΚΕ, δεν θα φτάναμε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Δεν την είχαμε. Κι άρα εμείς λέμε: παρεμβαίνουμε για να καθορίσουμε και να τραβήξουμε δυνάμεις προς τ' αριστερά.

«Ελάτε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ», λέει η πλειοψηφία. Όποιος θέλει, είμαστε εδώ. Δεν είναι σωστή τοποθέτηση. Όχι εφησυχασμός και αυταρέσκεια με τοποθετήσεις «ελάτε εδώ που αντέχουμε», όπως λέει και το ΚΚΕ. Η πραγματικότητα είναι ότι από το 2019, επειδή υπάρχει μια πλειοψηφική γραμμή και αντιμετώπιση περιχαράκωσης, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει χάσει ευκαιρίες, έχει χάσει κόσμο, δεν συσπειρώνει. Κι αυτό πρέπει να αλλάξει. Πώς θα αλλάξει; Αν θυμηθούμε ότι οι καλύτερες στιγμές της ήταν όταν βγήκε μπροστά για να καθορίσει όλη την αριστερά και το εργατικό κίνημα. Με το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμά της το 2010 την περίοδο των μνημονίων, όταν λέγαμε ότι τα συνδικάτα και όλη η αριστερά θα έπρεπε να μιλάνε για τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από την ΕΕ, τις κρατικοποιήσεις και τον εργατικό έλεγχο. Με το δημοψήφισμα του '15, όταν εμείς κάναμε πράξη το ΟΧΙ τη στιγμή που οι ηγεσίες της ρεφορμιστικής αριστεράς ήταν αλλού. Μπαίνοντας μπροστά για

δυνατή αριστερή αντιπολίτευση την περίοδο του ΣΥΡΙΖΑ με απεύθυνση σε κομμάτια στ' αριστερά του, μεταξύ των οποίων και η ΛΑΕ.

Το ΣΕΚ έχει παίξει ρόλο, είτε ήταν μειοψηφία είτε όχι, για να μπορεί σήμερα όλη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να είναι περήφανη για το ότι έχει τοποθετηθεί στη σωστή πλευρά της ιστορίας σε πολύ κρίσιμες μάχες. Η ιστορική καταδίκη της Χρυσής Αυγής δεν θα υπήρχε χωρίς το ΣΕΚ, την ΚΕΕΡΦΑ και την Πολιτική Αγωγή. Θα είχαν επικρατήσει απόψεις ότι το να παλεύει κανείς τη ΧΑ είναι σα να της κάνεις διαφήμιση, ότι δεν χρειάζεται ενιαίο μέτωπο, ότι στα αντιφασιστικά συλλαλητήρια μπορεί και να δέρνεις ΣΥΡΙΖΑίους που τολμάνε να εμφανίζονται... Δεν θα υπήρχε το σπάσιμο της καραντίνας. Η πρώτη καραντίνα έσπασε στις 19 Μάρτη 2020 με το απαγορευμένο συλλαλητήριο της ΚΕΕΡΦΑ και στις 7 Απρίλη 2020 όταν βγήκαμε στις πύλες των νοσοκομείων με πρώτους τους συντρόφους του ΣΕΚ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ -όχι όλους γιατί η κόντρα με το «θα λογαριαστούμε μετά» δεν ήταν καθαρή σε όλους.

Έχει παίξει ρόλο πολιτικά το ΣΕΚ, γιατί ολόκληρη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σήμερα λέει ανοιχτά σύνορα, λέει διεθνιστική αλληλεγγύη των εργατών Ελλάδας-Τουρκίας και όχι πατριωτικές αντιμετώπισεις, μιλά για το σεξισμό, το ΛΟΑΤΚΙ+ κίνημα, για τον εργατικό έλεγχο. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καρπώνεται και καλά κάνει μια σειρά τεράστιες πολιτικές κατακτήσεις και μεγάλα ζητήματα που βάζαμε από τη μεριά μας. Και οργανωτικές. Όχι μονάχα επειδή προτείναμε να γίνει η 5η Συνδιάσκεψη ένα χρόνο πριν, αλλά γιατί από την αρχή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ παλέψαμε για να είμαστε ένα μέτωπο οργανώσεων και ανένταχτων συντροφισμών και συντρόφων, που μπορούμε να λειτουργούμε δημοκρατικά και να εκφράζονται στο εσωτερικό μας και στα όργανα που εκλέγουμε, όλες οι διαφορετικές απόψεις και τάσεις, μέσα από την υιοθέτηση της απλής και ανόθευτης αναλογικής που αποφασίστηκε επιτέλους στην προηγούμενη Συνδιάσκεψη.

Σήμερα που οι «συσχετισμοί αλλάζουν» μέσα και έξω από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με αυτήν την προωθητική δύναμη μπορούμε να προχωρήσουμε. Η έκκλησή μας, το κάλεσμά μας είναι όλες και όλοι να συμβάλουμε για να προχωρήσει η ενωτική Πρωτοβουλία που ξεκίνησε στο Στούντιο, συνέχισε στην Πάτρα, θα κάνει επόμενα βήματα στη Θεσσαλονίκη και τα Χανιά. Εκεί πρέπει να στρατευτούμε όλες και όλοι. Γιατί για μας το «ενωτικά και αντικαπιταλιστικά» δεν είναι σύνθημα, είναι πολιτική γραμμή για την οργάνωσή μας και για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ!